

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2390/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Прекршајни суд у Нишу и Прекршајни апелациони суд, Одељење у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3179/17 од 05.02.2019. године, у седници од 27.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3179/17 од 05.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3179/17 од 05.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 8417/16 од 25.01.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу да му накнаде трошкове прекршајног поступка наведене изреком. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади парничне трошкове у износу од 33.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 3179/17 од 05.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404.

став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Тужилац у ревизији указује на погрешну примену одредаба члана 265. став 6. Законика о кривичном поступку, које се односе на трошкове поступка, а не указује се на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Према овој законској одредби, посебна ревизија се не може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка, на које се ревизијом указује. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 27.01.2015. године, тужилац је тражио да се тужена обавезе на накнаду штете, а вредност предмета спора је означена на 250.000,00 динара.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописна је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић